

C'era una volta un poster... Třetí, závěrečná část (letošní) „italského triptychu“ po příspěvcích „Mezikulturní dialog jinak“ a „Všechno, co můžeme dělat“.

Volím:

*být sám sebou, absolutní osobou;
milovat svou hrdost, své osamění;
svůj osud, radost i smrt.*

Volím:

*krásu; to, co je náročné;
přirozený řád věcí;
překonání toho, co je ve mně
ještě příliš lidské;
sluneční symbol
aktivní neosobnosti;
ryzí neústupnost
a neochvějnost
vnitřní formy
mimo dobro a zlo;
opovržení tím,
co je omezené, přízemní, servilní,
ošklivé, ustrašené, konformní,
nízké, zbabělé, běžné;
čelit světu a zápasit o vítězství;
naprostou poslušnost
svému svobodnému kodexu cti
a výsměch moralismu, zákonu zisku,
oportunismu obyčejných lidí.*

Volím:

*čin a výzvu,
národně-lidové nasazení
za vybudování Evropy,
coby svobodného, aristokratického a socialistického státu;
vsadit na to sebe sama;
boj jako život, život jako hru, hru jako boj.*

Volím:

žít ideou – být ideou.

Toto jsou jediné volby, které známe...

Plakát svým lakonickým sdělením sehrál v kulturně-politických zápasech 20. století nezastupitelnou úlohu. Ten, který zde uveřejňujeme, patří k nejznámějším, jaké kdy připravila a šířila italská radikální pravice 70. let. Konkrétně jedna z neaktivnějších sekcí Fronte della

Gioventù (FdG) z římské ulice Acca Larenzia. Byl volně inspirován přísahou první italské divize Zbraní SS z roku 1944 a zároveň nese příznačný grafický rukopis své doby. A že jeho slova nemluví jen tak do větru, osvědčila smrt dvou příslušníků sekce, Franca Bigonzettiho a Francesca Ciavatta, kteří přímo v jejích prostorách byli v lednu 1978 zastřeleni levičáckou bojůvkou (jednou z použitých zbraní byl český Škorpion...). Při následných pouličních protestech byl policií zabit třetí *missino* – Stefano Recchioni, jinak hudebník ze skupiny Janus. Právě tato oběť podnítila „napravo“ vznik tzv. „ozbrojené spontánnosti“ ve smyslu „pokud nás nedokáže ochránit stát, dokážeme to sami“. Zrod Nuclei armati rivoluzionari (NAR) tak nebyl aktem politična, nýbrž pomsty, jedné z nejstarších mocenských institucí... („*Kdo se nemstí, přichází o čest, stává se bezecným – nídingr – a jako takový už vlastně nemůže být nikým a ničím poškozen*“, říká germánské zvykové právo.)

Výklad:

Umění do ulic! Dominující výtvarnou složkou plakátu je vyobrazení busty „Bereitschaft“ (Připravenost či Pohotovost) od Arna Brekera z roku 1939. Výraz tváře odpovídá předposlední strofě. Oči jako by poměřovaly velikost výzvy, neboť „co je svaté, projde chladem rozumu i plamenem srdce“. Portrét nevyjadřuje ani tak osobní vlastnosti jako obecné rysy duše rasového typu: „ve službě“ tvrdé až bezohledné – ten muž je ovšem nejtvrdší sám k sobě. Takto si lze představit Coriolana...

Pojem „národně-lidový“, it. *nazional-popolare*, se z větší části kryje s německým *völkisch*. To znamená, že se jím vyjadřuje jednota (politického) národa a lidu jakožto „organického“ celku. Tato obroda je periodicky nutná, protože různé „orgány“ tíhnou děním, tj. v dějinách, k osamostatňování. Příklad jednoho současného rozštěpu: bruselská ekonomicko-politická „třída“ coby politický národ Evropy versus domácí evropský lid.

Svobodný stát. Rozuměj: osvobozený od ideologické a vojenské okupace USA a SSSR, tedy od velmocí, které si po roce 1945 Evropu rozdělily a opanovaly ji. A byl to Julius Evola, kdo již v roce 1949 varoval, že trojský kůň „amerikanismu je pro nás svým způsobem nebezpečnější než komunismus“ (viz *Směrnice*, kap. pátá, str. 27).

Keltský kříž (*celtica*) na plakátu je neoficiální, „rebelský“ znak FdG. Vyjadřuje totiž ideu evropské sounáležitosti, kdežto znak oficiální, sevřená pěst držící pochodeň s plamenem v barvách italské trikolóry (*fiaccola tricolore*) je poplatná nacionalismu, který byl spolu s parlamentní demokracií a liberalismem vlastní risorgimentu devatenáctého století. Giorgio Almirante, generální tajemník Movimento Sociale Italiano – Destra Nazionale (MSI-DN), pod které FdG spadala, vydal pro její sekce oběžník, v němž doporučoval „keltiku“ na vlajkách a plakátech neužívat. Nerespektování tohoto doporučení bylo projevem vzdoru, opovržení a nezávislosti na národně-konzervativní, filoatlantické linii (USrael) strany, která v očích mnohých mladistvých missiniů v parlamentu jen kolabovala se systémem.

Acca Larenzia – římská ulice pojmenovaná podle Larentie, manželky pastýře Faustula, který ji od vlčice přinesl osiřelé bratry Romula (Římáčka) a Rema, aby je vychovala. Jiná verze ale tvrdí, že mezi pastýři se „vlčice“ (*lupa*, což je totéž jako „nevěstka“) říkalo právě Larentii;

odtud prý vzešla pověst, viz Livius, *Dějiny* I, kniha první, str. 45 („Pověst o založení Říma – Romulus a Remus“).

Další čtení: Julius Evola – *Árijská nauka o boji a vítězství*.

Film: *Sangue sparso* (Prolitá krev) od režisérky Moriconiové.